

retsassessor Schrøder afhører af egen Drift. Det viser sig, at han maa afholde gentagne Forhør bl. a. af Valborg Mortensen for endelig at naa til det Resultat, som han anser for det rigtige, det sandfærdige. Hvad Valborg Mortensen angaar, har jeg jo blot angivet, at hun havde været Genstand for en daarlig Behandling oppe paa „Hebron“. Jeg har ikke ført hende som Vidne. Jeg har ikke paa Møderne nævnt hende, og det, hun opgiver til Overretsassessor Schrøder, er noget, jeg ikke har beskæftiget mig med.

Der er en Række af de Forhold, der kom frem under Forhørene, som jeg ikke har fremdraget hverken i Skrift eller Tale, fordi jeg ved at sammenholde dette med, hvad forskellige af de unge Piger, der have været paa „Hebron“, sagde, maatte sige til mig selv, at det ikke kunde være rigtigt, og der har været Forhold meddelt mig, som forekom mig at være saa utrolige, at jeg i hvert Fald ikke vilde paa tage mig Ansvar for at lade dem tilflyde Offentligheden. Jeg skal saaledes oplyse, at Tømrer Emil Klein, Fru Bransholms Plejesøn, oplyste til mig det, som han har oplyst i Forhørene, at han var bleven riset paa Kønodelene, men forinden havde Fru Bransholm ladet ham holde indespærret fra Lørdag Aften til Mandag Morgen og i Mellemtiden tildelt ham mange Lussinger og mange Knubs. Det var en Behandling af Drengen — nu er han jo Mand —, som jeg ikke lod tilflyde Offentligheden. Forhørene have jo bekræftet, at hvad jeg har meddelt om den Behandling, der er bleven ham til Del, i det væsentlige er sandt, og hvad han har erklæret overfor mig, og som jeg har meddelt videre, staar jeg ved. Ærede Medlemmer ville, hvis de læse dette Forhør, lægge Mærke til, at Tømrer Emil Klein er meget skaansom overfor Fru Bransholm. Men han har, efter at han har set hendes Forklaringer, ladet tilstille et af de københavnske Blade en Artikel, i hvilken han gør opmærksom paa, at den Forklaring, hun har afgivet, er urigtig. Han vilde skaane hende. Han sagde til mig: Jeg vil saa nødig have, at mine Børn nogen Sinde skulde faa at vide, hvorledes deres Fader er bleven behandlet. Jeg forstod vel hans Tankegang, og jeg har heller aldrig før nævnt hans Navn. Forhørene have meddelt det, og nu er der ingen Grund til at tilbageholde det. Han selv finder heller ikke nu, efter at der er afholdt Forhør, nogen Grund til ikke at meddele yderligere om den Behandling, der er bleven ham til Del.

I de Anklager, jeg har rettet mod „Hebron“, spiller det jo ind som en meget væsentlig Anklage, at Pigerne mange Gange ere blevne straffede, uden at de vare sig bevidste, at de havde gjort sig skyldige i noget galt. Men Fru Bransholm forlangte, at de skulde tilstaa. Det fremgaar af andre Vidneudsagn i denne Sag, ogsaa af Vidner, der ere Fru Bransholm velvillige, at hun i hele sin Maade at være paa med Vold og Magt har villet have vedkommende til at være af sin Mening. Det fremgaar tillige af Forhørene, at den Anklage, jeg har rettet mod hele Opdragelsen paa „Hebron“, at den fremmede Hykleriet, er fuldt berettiget. De afhørte unge Piger erklære i mange Tilfælde, at Fru Bransholm fremtvang Hyklari. En Række af voksne Mænd og Kvinder, der ere afhørte i denne Sag, erklære som deres Opfattelse, at der som Følge af Fru Bransholms Ledelse fremkom meget Hyklari. Det turde for øvrigt i denne Sag være et meget væsentligt Moment og et overordentlig stærkt Vidnesbyrd om Nødvendigheden af at rejse denne Anklage mod „Hebron“s Ledelse, at saa godt som alle de voksne Mænd og Kvinder, der ere blevne afhørte vedrørende „Hebron“ i Struer og „Hebron“ i Hanherred, erklære endog i mange Tilfælde i meget stærke Udtryk, at de fandt, at hun var haard, at Hykleriet fremmedes, og at det ofte var en raa Behandling, der blev Pigerne til Del.

Jeg vil blot anføre saadanne Vidnesbyrd som Stationsforstanderens oppe i Handbjerg, og jeg vil gøre opmærksom paa, at saa godt som alle Mænd og Kvinder, der ere blevne afhørte, ikke ere mine Meningsfæller, men Fru Bransholms egne religiøse Meningsfæller. Blandt dem er Stationsforstanderen i Handbjerg, som i alle de Aar, „Hebron“ har været til, har haft Lejlighed til at følge disse unge Piger. Han bruger et Udtryk som „raa“ om Fru Bransholms Opdragelse. Han nævner et Tilfælde med en ung Pige, der var 18 Aar gammel, som, da hun forlod „Hebron“, kun fik 25 Øre overladt og 3 Stykker Fedtebrød. Med det skulde hun ud i Verden. Derom ræsonnerer den gamle Stationsforstander oppe ved Handbjerg saadan, at det er utilbørligt, at det var at føre den unge Pige til det værste. Han taler saa med Fru Bransholm om det, og hun maa indrømme, at hun har ladet den unge Pige gaa ud i Verden med 25 Øre og noget afskaaret Mad. Den unge Pige vendte tilbage til Handbjerg efter forgæves at have søgt Plads i Struer. Hvorledes